Διμηνιαία Εφημερίδα του Συνδέσμου Θεσσαλονικέων

Θεσσαλονικέων ΦΩΝΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 181 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Όταν τέτοια εποχή πέρυσι το Δ. Σ. του Συνδέσμου προγραμμάτιζε τις εκδηλώσεις του για το 2020, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί το μέγεθος της περικοπής που θα συνέβαινε, ένεκα απρόβλεπτου και καινοφανούς, για έναν τουλάχιστον αιώνα γεγονότος, της πανδημίας. Από τις ένδεκα προγραμματισθείσες μέχρι τέλους του έτους, τελικώς υλοποιήθηκαν τρεις.

Στις 15 Ιανουαρίου έλαβε χώρα στο εντευκτήριό μας η φωνητική απόδοση του αρχαίου λόγου, από το ερευνητικό γλωσσολογικό σχήμα ΜΙΤΟΣ. Στις 2 Φεβρουαρίου έγινε η κοπή της βασιλόπιττας, πάλι στον ζεστό και φιλόξενο χώρο του εντευκτηρίου μας. Τέλος, στις 23 Φεβρουαρίου πολλά μέλη του Συνδέσμου τίμησαν τον καρνάβαλο στου Ψυρρή, αγνοώντας ότι εκείνη θα ήταν και η τελευταία εκδήλωση του έτους.

Εκείνες μάλιστα τις ημέρες μαθεύτηκε ότι κάποιος νέος, άγνωστος ιός, είχε μολύνει μία Ελληνίδα επιστρέφουσα από το Μιλάνο, ενώ ικανός αριθμός κρουσμάτων είχε σημειωθεί στην Ιταλία, η οποία αριθμούσε ήδη λίγους νεκρούς. Πάλι κάποιος περίεργος ιός από την πανίδα της Κίνας, σκεφθήκαμε όλοι, αφού εκεί ό,τι κινείται και ό,τι φύεται, τρώγεται. Πράγματι, διαδόθηκε έντονα από τα ΜΜΕ πως ένα είδος βρώσιμης (!) νυκτερίδας ήταν ο φορέας κάποιου νέου και φυσικά άγνωστου ιού, που προκαλούσε βαρέα και ενίοτε μοιραία συμπτώματα πνευμονίας και όχι μόνον. Η συνέχεια είναι γνωστή. Απλώθηκε μάλιστα πεδίο δόξης λαμπρό σε ομάδες συνωμοσιολόγων, αθέων, αρνητών της ύπαρξης του ιού, της χρήσης μάσκας ως προφύλαξη από την μόλυνση, «πιστών» χριστιανών που περιφρονούσαν τον κίνδυνο, εσχατολόγων, οπαδών της θεωρίας ελεγχόμενης μείωσης του παγκόσμιου πληθυσμού ή τέλος της περίπτωσης βιολογικού ατυχήματος μεν, ηθελημένου δε από το κινεζικό εργαστήριο βιολογικών πειραμάτων στην πόλη Γιουχάν.

Όπως κι αν έχει το πράγμα, το γεγονός είναι ότι όλες οι παραπάνω ομάδες, συνεπικουρούμενες και από άλλες, όπως φανατικούς ψηφοφόρους της αντιπολίτευσης κάθε χώρας αλλά και από αφελείς επαγγελματίες, που στην προσπάθεια να υποστηρίξουν οικονομικά την επιχείρησή τους, αψηφούσαν κάθε ιατρική οδηγία και «εξυπηρετούσαν» την «ατρόμητη» πελατεία τους, οδήγησαν όλες τις χώρες και φυσικά και την δική μας στην πανδημία και σε εκατόμβες θυμάτων. Έτσι φθάσαμε στα κλειστά σχολεία και μαγαζιά, ξενοδοχεία, γυμναστήρια, εκκλησίες, απαγόρευση ταξιδίων και μετακινήσεων και καταντήσαμε πάλι σε «κλειστές γιορτές», όπως το προηγούμενο Πάσχα.

Τί μένει τελικά να κάνουμε; Μα αυτό που λέει ο τίτλος. Να ελπίσουμε ότι κάποιοι φωτισμένοι επιστήμονες (όπως φαίνεται ότι συμβαίνει), θα εύρουν όχι μόνον ένα ή πολλά εμβόλια για τον κορονοϊό Sars Cov-2, που προκαλεί την ασθένεια COVID – 19 αλλά και την αποτελεσματική θεραπεία, όταν κάποιος προσβληθεί, γεγονός που δεν συμβαίνει μέχρι τώρα. Παράλληλα, να προσευχηθούμε στον Θεό να φωτίσει τους ικανούς επιστήμονες, ώστε με έμπνευση, επιμονή, αυταπάρνηση και πρωτοπόρο προσέγγιση να παρέξουν την λύτρωση στην ανθρωπότητα. Όταν δε, διαφαίνεται το αδύνατον ιατρικώς στην θεραπεία του ασθενούς, τότε να εμπιστευόμαστε με πίστη στην παρέμβαση του Θεού, διότι «ο Κύριος κάνει ό,τι πρέπει για τον άνθρωπο, όταν και ο άνθρωπος έχει κάνει προηγουμένως ό,τι μπορεί για τον εαυτό του», σύμφωνα με τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο.

Έχοντας λοιπόν ελπίδα στην επιστήμη και στον Θεό, το Δ. Σ. του Συνδέσμου ελπίζει με την σειρά του και εύχεται στα μέλη και φίλους του

ΚΑΛΑ (και ασφαλή) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
και ένα ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ
2021

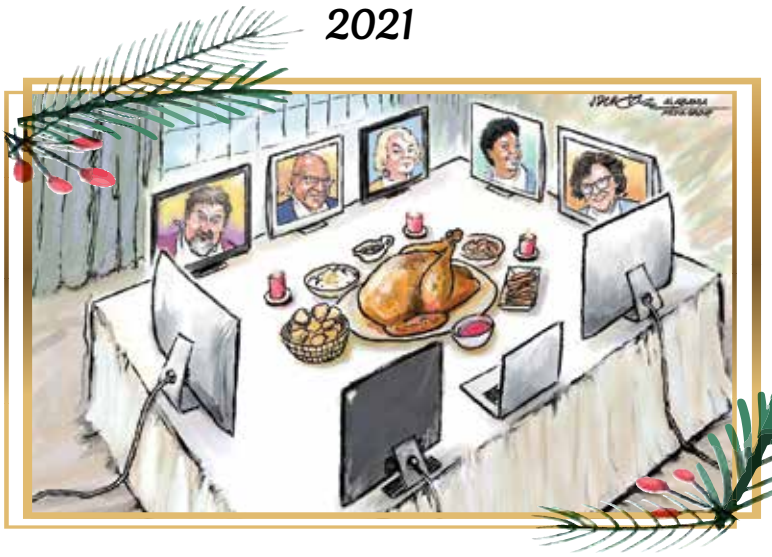

Όταν με δεις γέρο να λερώνομαι και να μη μπορώ να ντυθώ

Αυτό είναι το συγκλονιστικό γράμμα ενός ηλικιωμένου πατέρα προς τον γιο του, που μέσα από την απλότητα και τον καθάριο λόγο του, καταφέρνει να κλείσει μέσα του, όλο τον κύκλο της ζωής.

«Εάν μια μέρα με δεις "γέρο"... εάν λερώνομαι όταν τρώω και δεν μπορώ να ντυθώ... έχε υπομονή. Θυμήσου πόσο καιρό μου πήρε για να σου τα μάθω...

Εάν όταν μιλάω μαζί σου επαναλαμβάνω τα ίδια πράγματα, μην με διακόπτεις, άκουσε με. Όταν ήσουν μικρός κάθε μέρα σου διάβαζα το ίδιο παραμύθι μέχρι να σε πάρει ο ύπνος.

Όταν δεν θέλω να πλυθώ μη με μαλώνεις και μη με κάνεις να αισθάνομαι ντροπή... Θυμήσου όταν έτρεχα από πίσω σου και έβρισκες δικαιολογίες, όταν δεν ήθελες να πλυθείς.

Όταν βλέπεις την άγνοιά μου στις νέες τεχνολογίες, δώσε μου χρόνο και μη με κοιτάς ειρωνικά, εγώ είχα όλη την υπομονή να σου μάθω το αλφάβητο.

Όταν κάποιες φορές δεν μπορώ να θυμηθώ ή χάνω τον συνειρμό των λέξεων, δώσε μου χρόνο για να θυμηθώ και εάν δεν τα καταφέρνω μην θυμώνεις... Το πιο σπουδαίο πράγμα δεν είναι εκείνο που λέω αλλά η ανάγκη που έχω να είμαι μαζί σου και κοντά σου και να με ακούς.

Όταν τα πόδια μου είναι κουρασμένα και δεν μου επιτρέπουν να βαδίσω, μη μου συμπεριφέρεσαι σαν να ήμουν ένα "βάρος", έλα κοντά μου με τα δυνατά σου μπράτσα, όπως έκανα εγώ όταν ήσουν μικρός και έκανες τα πρώτα σου βήματα.

Όταν λέω πως θα ήθελα να "πεθάνω"... μη θυμώνεις, μια μέρα θα καταλάβεις τι είναι αυτό που με σπρώχνει να το πω. Προσπάθησε να καταλάβεις πως στην ηλικία μου δεν ζεις, επιβιώνεις. Μια μέρα θα ανακαλύψεις ότι παρόλα τα λάθη μου, πάντοτε ήθελα το καλύτερο για σένα, για να σου ανοίξω τον δρόμο.

Βοήθησέ με να περπατήσω, βοήθησέ με να τελειώσω τις ημέρες μου με αγάπη και υπομονή.

Σε αγαπώ παιδί μου...»

ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ

Αγαπητοί συμπατριώτες

Πριν 8 μήνες έλαβε χώρα η τελευταία εκδήλωση του Συνδέσμου, από την οποία και είχε το έσχατο έσοδο στο ταμείο του. Έκτοτε, ουδεμία οικονομική ενίσχυση συνέβη, ενώ τα μηνιαία έξοδα τρέχουν σταθερά, συν κάποιες μικροσυντηρήσεις των εγκαταστάσεων του εντευκτηρίου μας, ώστε να διατηρείται σε ένα αξιοπρεπές και λειτουργικό επίπεδο.

Το αποτέλεσμα είναι ότι ο ιστορικός μας Σύνδεσμος κινδυνεύει να κλείσει, λόγω οικονομικής ασφυξίας, αφού αδυνατεί να οργανώσει εκδηλώσεις, με κάποιο μικρό κέρδος, ένεκα της πανδημίας, ώστε να υπάρχει μία οικονομική «αιμοδοσία¨.

Άλλωστε, οι μέχρι τον περασμένο Φεβρουάριο εκδηλώσεις του ήταν αρκούντως επιτυχημένες, ο δε προγραμματισμός νέων ήταν πολύ φιλόδοξος, περιλαμβανομένων και αυτών της νέας περιόδου (από τον Σεπτέμβριο).

Εάν και εσείς πιστεύετε ότι επ' ουδενί πρέπει ο Σύνδεσμος Θεσσαλονικέων στην Αθήνα να «σβήσει» μετά από 63 χρόνια αδιάλειπτης και δημιουργικής λειτουργίας, παρακαλείσθε να συμβάλετε οικονομικά, στο μέτρο του δυνατού ενός εκάστου.

Προς τούτο, μπορείτε να καταθέσετε τον «οβολόν» σας στον λογαριασμό της τράπεζας Πειραιώς με IBAN: GR 840171 0020 0060 0201 0989 111.

Ευελπιστώ ότι θα ανταποκριθείτε στην έκκληση αυτή, ώστε να αποφευχθεί ένα δυσάρεστο για όλους γεγονός.

Με εκτίμηση και προσδοκία για την κατανόησή σας
Ζαφείρης ΤΑΜΠΑΚΙΔΗΣ
Πρόεδρος Δ. Σ

Θεσσαλονικέων ΦΩΝΗ
Διμηνιαία Εφημερίδα του Συνδέσμου Θεσσαλονικέων
Αβέρωφ 11 & 3ης Σεπτεμβρίου, 104 33 Αθήνα
Τηλ.: 210 82 22 920 - Fax: 210 82 22 498
e-mail: syndesmosthessalonikeon@gmail.com
http://www.thessalonikeis.gr
facebook.com/people/Syndesmos Thessalonikeon
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ/ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΤΑΜΠΑΚΙΔΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν αντιπροσωπεύουν κατ' ανάγκη τη γνώμη της εφημερίδας
Ανυπόγραφα άρθρα δεν δημοσιεύονται
Χειρόγραφα και φωτογραφίες που αποστέλλονται στην εφημερίδα δεν επιστρέφονται.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΟΛΗΣ

του ΠΑΝΤΕΛΗ ΣΑΒΒΙΔΗ

Πώς μία πόλη με την ιστορία της Θεσσαλονίκης, βυθίζεται στην παρακμή.

Τα τελευταία χρόνια, καθώς είδα τα πράγματα με μια αποστασιοποιημένη από την καθημερινότητα ματιά, υποστηρίζω επίμονα πως το σύνολο του πολιτικής, οικονομικής, και κοινωνικής ηγέτιδας τάξης της χώρας, έχει κάνει μια επιλογή: οτιδήποτε συμβεί στη χώρα θα έχει ως κέντρο του το λεκανοπέδιο. Η όποια ανάπτυξη συμβεί στην χώρα, θα συμβεί σ' αυτό και αν κάτι διαχυθεί στην υπόλοιπη χώρα, καλώς.

Ακόμη και όταν, κάτω από την πίεση τρομερά δύσκολων περιστάσεων, η ηγετική ομάδα της χώρας, που ήταν τότε διακομματική, αναγκάστηκε να καθιερώσει κάποια προνόμια για να γίνουν κάποιες επενδύσεις στην Θράκη, να βρει απασχόληση ο κόσμος και να μην εγκαταλείψει τις εστίες του, δόθηκαν παραπλήσια προνόμια στη Βοιωτία, ώστε τα αγαπημένα παιδιά του συστήματος, να βρουν καταφύγιο στην αθηναϊκή υπεροχία του γειτονικού νομού. Το πρόβλημα της Θράκης ήταν δευτερεύον.

Αυτό ήταν το βασικό μοντέλο ανάπτυξης της χώρας, αυτό παραμένει μέχρι και σήμερα που ο κόσμος αλλάζει αλλά στην Ελλάδα δεν γίνεται αντιληπτή καμιά αλλαγή. Όλα, πάλι, θα περιστραφούν γύρω από τις ίδιες αντιλήψεις.

Αυτό το μοντέλο επιχείρησε να το αμφισβητήσει, μετά την κατάρρευση των σοσιαλιστικών καθεστώτων, μια ομάδα επιχειρηματιών της Θεσσαλονίκης αλλά απέτυχε. Το αθηναϊκό κατεστημένο αποδείχθηκε ισχυρό και με τα Μέσα Ενημέρωσης που διέθετε, τους διέβαλε ακόμη και ως αποσχιστές. Ότι δηλαδή, ήθελαν να αναπτύξουν την πόλη τους για να την αποσχίσουν από την Ελλάδα. Αν είναι δυνατόν!

Και σήμερα, αυτή είναι η κατάληξη κάθε σοβαρής προσπάθειας αμφισβήτησης αυτού του μοντέλου, αν αποτύχουν οι άλλες μέθοδοι φρονηματισμού. Ειδικά για τους επιχειρηματίες, δεν είναι δύσκολο να εγκληθούν στην τάξη. Φθάνει να στείλεις την εφορία στην επιχείρησή τους, έτσι, για έναν δειγματοληπτικό, ξαφνικό έλεγχο..

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΑΣΑ

Το ταρακούνησε λίγο τη δεκαετία του '60 ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, όταν έγιναν και οι τελευταίες μεγάλες επενδύσεις στη Θεσσαλονίκη με την Esso Pappas, την ΕΘΥΛ κλπ. Η πόλη έχει να δει σοβαρή επένδυση από τότε.

Βεβαίως, εκείνα τα χρόνια υπήρχαν και πολιτικές και άλλες προσωπικότητες με επιρροή, όπως επί παραδείγματι ο Αλ. Μπακατσέλος, ο Νίκος Μάρτης ή ο Γιάννης Βελλίδης, που αγαπούσαν τον τόπο τους και φρόντιζαν γι αυτόν. Είχαν κάτι από την αύρα της αστικής τάξης, που εξέλιπε στην Ελλάδα αλλά ανθεί στις ευρωπαϊκές χώρες.

Αυτό το μοντέλο ανάπτυξης σημαίνει ένα άκρως συγκεντρωτικό εθνικό κράτος, του οποίου η πρωτεύουσα λειτουργεί ως η μητρόπολη μιας αποικίας. Ό,τι συμβαίνει στην χώρα, πρέπει να εξυπηρετεί την πρωτεύουσα. Και από αυτήν τη λογική θα αναπτύσσεται, όσο αναπτύσσεται, και η λοιπή χώρα. Για παράδειγμα, δημιουργούμε μια βιομηχανία κατασκευής αυτοκινήτων στην Αθήνα και κάποια από τα εξαρτήματα που θα χρειάζονται, θα κατασκευάζονται από μικρομεσαίες βιομηχανίες ή βιοτεχνίες, που θα δημιουργηθούν και σε άλλες πόλεις, για να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες της κεντρικής βιομηχανίας.

Στο εύλογο ερώτημα αν το μοντέλο αυτό πέτυχε η απάντηση είναι, όχι.

Η μισή χώρα συγκεντρώθηκε στο λεκανοπέδιο, δημιουργώντας δραματικές συνθήκες διαβίωσης. Για να βελτιωθούν οι συνθήκες αυτές, σπαταλήθηκε μεγάλο μέρος κεφαλαίου χωρίς σοβαρά αποτελέσματα, ούτε στη διαβίωση των κατοίκων της πρωτεύουσας, ούτε στην παραγωγή, ούτε στην παραγωγικότητα.

Συσσωρεύθηκε γύρω από το κέντρο της πρωτεύουσας ό,τι πιο αντιπαραγωγικό και παρασιτικό υπήρχε στη χώρα, που προσπαθούσε να κερδίσει κομμάτι της πίτας ομνύοντας κομματικούς όρκους, διατεθειμένο να μπει σε μια λογική απόλυτης διαφθοράς.

Η φράση του Μποδοσάκη «με το γκοβέρνο» τα λέει όλα. Ποιός; Ο Μποδοσάκης. Ένας από τους πιο ικανούς και μεγαλύτερους επιχειρηματίες της χώρας. Φαντάζεστε τι γίνεται με τους άλλους.

«ΑΠΟΣΧΙΣΤΕΣ»

Ήταν η κρίσιμη στιγμή που με τη βοήθεια και των Αμερικανών, κάτι πήγε να γίνει αλλά οι πρωταγωνιστές συκοφαντήθηκαν ως αποσχιστές. Δηλαδή ότι ήθελαν να παραδώσουν την Ελλάδα στους Σλάβους ή γελοιοποιήθηκαν με φληναφήματα περί λίγκας του βορρά και τα συναφή. Ό,τι δηλαδή, θα συμβεί και τώρα, αν το πείραμα επαναληφθεί με αξιώσεις. Αλλά επειδή δεν υπάρχουν οι αξιώσεις, μάλλον δεν θα έχουμε επανάληψη των ίδιων φαινομένων. Μια υποτυπώδη αστική τάξη έχει η πόλη αλλά είναι διαιρεμένη και μικρών δυνατοτήτων πολιτικού επηρεασμού. Με μηδενική, σχεδόν, κοινωνική αναφορά.

Και ενώ, λοιπόν, αυτά συνέβαιναν στην δεκαετία του '90, να' σου και η Ευρωπαϊκή Ένωση που επέβαλε καταμερισμό εργασίας μεταξύ των κρατών μελών της, με την Ελλάδα να στερείται του δικαιώματος σοβαρής εκβιομηχάνισης. Ήταν στραβό το κλίμα, το έφαγε και ο γάϊδαρος. Για την ελληνική περιφέρεια δεν αναλογούσε τίποτε όταν δεν υπήρχαν περιορισμοί από την Ένωση. Με τους περιορισμούς που επιβλήθηκαν, η πίτα μίκρυνε και δεν αρκούσε ούτε για το κέντρο. Τί να

περίσσευε και για την αποικία; Η κεντρομόλος δύναμη αυξήθηκε και το σύνολο, σχεδόν, των παραγωγικών δυνάμεων συγκεντρώθηκε στο λεκανοπέδιο.

ΟΙ 40 ΠΟΛΕΙΣ

Η επόμενη φάση, μέρος της οποίας διανύουμε και σήμερα, έχει να κάνει με την παγκοσμιοποίηση, μέρος Α!. Στην πρώτη, πειραματική φάση της παγκοσμιοποίησης, στην Ελλάδα έπρεπε να δημιουργηθεί ένα μεγάλο διεθνές αεροδρόμιο και επελέγη η Αθήνα. Ένα μεγάλο λιμάνι και επελέγη ο Πειραιάς. Εν πάση περιπτώσει, ό,τι υπαγορευόταν από διεθνή κέντρα ότι έπρεπε να δημιουργηθεί, εδημιουργείτο στην Αθήνα. 'Ηρθαν και οι Ολυμπιακοί και η απόσταση κέντρου και περιφέρειας έγινε ένα τεράστιο χάσμα.

Δεν θα θέσω το ερώτημα γιατί. Θα μοιάζει σαν ηθικολογία. Αλλά όταν υπάρχει τέτοια διαφορά, είναι ευνόητο πως ο ισχυρός πόλος θα προσελκύσει και τον υπόλοιπο κόσμο, που έμεινε στην ελληνική περιφέρεια.

Η εξέλιξη της παγκοσμιοποίησης έθεσε και άλλα ερωτήματα, όπως οι 40 διεθνείς πόλεις, στις οποίες θα έχει την βάση της μια υπερεθνική ελίτ, η οποία κινείται διαρκώς αλλά έχει τις πόλεις αυτές ως σημεία αναφοράς. Οι κοινωνικές κατηγορίες που θα καταφέρουν να εγκατασταθούν στις παρυφές των πόλεων αυτών αλλά εκτός των τειχών, θα είναι οι ευνοημένες νέες μικρομεσαίες και εργατικές τάξεις. Οι υπόλοιποι, που θα ζουν μακριά από τα κέντρα αυτά, θα είναι οι νέοι απόκληροι. Μετά τον κορονοϊό δεν είναι γνωστό πια μορφή θα δοθεί στη νέα παγκοσμιοποίηση, δεδομένου ότι η παλιά απέτυχε. Διεύρυνε τρομερά τις κοινωνικές ανισότητες και στην πρώτη σοβαρή παγκόσμια κρίση (κορονοϊός) δεν είχε απαντήσεις.

Αλλά αν συνεχιστεί η επιλογή των παγκόσμιων πόλεων, η αθηναϊκή ιθύνουσα τάξη θα επιδιώξει και είναι λογικό, να καταστήσει την ελληνική πρωτεύουσα μία από αυτές. Το αν πετύχει ή όχι δεν το ξέρουμε. Αλλά η προσπάθεια σημαίνει ότι κάθε ικμάδα που απέμεινε στην ελληνική κοινωνία πρέπει να μετακομίσει στο λεκανοπέδιο. Που σημαίνει πως πάση θυσία, ό,τι γίνεται στην Ελλάδα πρέπει να συμβαίνει στην Αθήνα.

Έτσι, αρχίζει η αποδόμηση περιφερειακών θεσμών κάθε είδους, που όταν αφέθηκαν να αναπτυχθούν, αναπτύχθηκαν με ιδιαίτερο δυναμισμό. Η απαξίωση που βλέπουμε στην ελληνική περιφέρεια έχει ως βασική σκέψη και αυτήν τη λογική. Αθήνα, πόλις- κράτος με ενδοχώρα όλη την Ελλάδα. Με λίγα λόγια, από το τραπέζι των συνδαιτημόνων της Αθήνας αν περισσέψει κάτι, θα μοιραστεί σε όλη την επικράτεια- αποικία.

Η ΕΡΤ3

Η δημιουργία της, πολιτικά, πιστώνεται στον Ευάγγελο Βενιζέλο. Πράγματι, προσπάθησε και επειδή ήταν, τότε, κοντά στον Ανδρέα Παπανδρέου, οι παρεμβάσεις του είχαν αποτέλεσμα.

Όταν ανέλαβε η προηγούμενη κυβέρνηση, η ΕΡΤ και γενικά ο τηλεοπτικός χώρος, ανήκε στην αρμοδιότητα του κ. Νίκου Παππά. Μεταξύ των αλλαγών που επέφερε στον σχετικό νόμο ήταν και ένα άρθρο που έλεγε, πως οποιοδήποτε τηλεοπτικό μέσο πανελλαδικής εμβέλειας, πρέπει να έχει έδρα την Αθήνα. Με ποιά λογική; Το αθηναϊκό κατεστημένο δεν επιθυμεί να ακούγεται κεντρικά ο λόγος της περιφέρειας. Δεν επιθυμεί, για παράδειγμα, τη δημιουργία ενός πανελλαδικής εμβέλειας τηλεοπτικού καναλιού με έδρα τη Θεσσαλονίκη ή την Καβάλα, ή την Αλεξανδρούπολη. Θέλει να βρίσκεται η έδρα τους, συνεπώς και η διοίκησή τους στην Αθήνα, για να υπάρχει η όσμωση με την κεντρική εξουσία.

Θα αναφέρω ως τελευταίο παράδειγμα το μετρό. Πρόκειται για 9 χιλιόμετρα διαδρομής η ολοκλήρωση των οποίων εκκρεμεί εδώ και 20 χρόνια. Εννέα χιλιόμετρα στην Αθήνα κατασκευάζονται σε 1 χρόνο. Κάτι σάπιο υπάρχει στο Βασίλειο της Δανιμαρκίας.

Στην Συμβουλευτική Επιστημονική Επιτροπή για τον κορονοϊό παρόλο που είναι πολυπληθής, δεν περιλαμβάνεται κανείς από την Θεσσαλονίκη και την Βόρειο Ελλάδα.

Η πόλη στερείται ηγεσίας που απαιτούν οι καιροί, στερείται ισχυρής αστικής τάξης, στερείται ισχυρών Μέσων Ενημέρωσης. Η ιστορική «Μακεδονία» προσπαθεί να επιβιώσει αλλά οι καιροί είναι δύσκολοι. Η εμβέλεια της TV-100 είναι γεωγραφικά περιορισμένη. Ο Μπουτάρης δεν πλήρωνε ούτε καν την συνδρομή για να υπάρχει το κανάλι στο μπουκέτο της cosmote, όταν άλλα, μικρότερα κανάλια με πολύ περιορισμένους πόρους έχουν την θέση τους σε αυτό. Όλα παραδόθηκαν στην Αθήνα. Από εκεί ελέγχονται.

Όπως εξελίσσεται σήμερα η Θεσσαλονίκη, θα αποβάλει τα δυναμικά χαρακτηριστικά της. Αν δεν γίνουν επενδύσεις ο πληθυσμός της θα μειωθεί. Τα αστικά κέντρα προσήλκυσαν κόσμο επειδή παρείχαν ευκαιρίες απασχόλησης. Δεν θα υπάρξει, μόνο, πληθυσμιακή συρρίκνωση αλλά τα πιο δυναμικά στοιχεία του πληθυσμού θα αναζητήσουν αλλού ευκαιρίες απασχόλησης. Ποίος και γιατί να μείνει στην Θεσσαλονίκη; Είναι αυτή η τύχη που αξίζει στην πόλη; Και ποίος έχει την ευθύνη γι αυτήν την απαξίωση;

Ο μόνος παράγων που απέμεινε και δίνει ζωή στη Θεσσαλονίκη είναι οι φοιτητές της. Αν και αυτοί περιοριστούν με το νέο μοντέλο εκπαίδευσης (τηλεκπαίδευση), θα μιλάμε για μια απέραντη ερημιά. Πόλη που δεν παράγει πλούτο, υφίσταται πολλαπλές συνέπειες. Αν δεν ξυπνήσουν οι Θεσσαλονικείς αλλά και οι κάτοικοι της ελληνικής περιφέρειας, το παιχνίδι θα έχει τελειώσει. Ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης αποκεντρωτικού χαρακτήρα είναι αναγκαίο. Ο συγκεντρωτισμός τελείωσε ή πρέπει να τελειώσει.

Αποκαλύπτεται το ανάκτορο όπου γεννήθηκε ο Μέγας Αλέξανδρος

Στο κτίριο αυτό, τμήμα του οποίου είχε ανασκαφεί το 1957, όταν κανείς δεν γνώριζε ότι επρόκειτο για το ανάκτορο, μεγάλωσε ο βασιλιάς των Μακεδόνων ενώ στην παλαίστρα που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το κτίσμα, ο διάδοχος αθλούνταν με τους γόνους της αριστοκρατίας και στην τεράστια κολυμβητική δεξαμενή γύμναζαν το σώμα τους.

Το ερχόμενο καλοκαίρι εκτιμάται ότι θα μπορεί να δέχεται επισκέπτες το ανάκτορο στο οποίο γεννήθηκε ο Μέγας Αλέξανδρος στην παραθαλάσσια τότε Πέλλα.

Στο κτίριο αυτό, τμήμα του οποίου είχε ανασκαφεί το 1957, όταν κανείς δεν γνώριζε ότι επρόκειτο για το ανάκτορο, μεγάλωσε ο βασιλιάς των Μακεδόνων ενώ στην παλαίστρα που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το κτίσμα, ο διάδοχος αθλούνταν με τους γόνους της αριστοκρατίας και στην τεράστια κολυμβητική δεξαμενή γύμναζαν το σώμα τους.

«Το ανάκτορο είχε δημόσιο χαρακτήρα και σε αυτό βρισκόταν η αίθουσα όπου γίνονταν τα συμπόσια, η αίθουσα του θρόνου, αν μου επιτρέπεται να χρησιμοποιήσω αυτή την έκφραση κατ αναλογία» εξηγεί στο ΑΠΕ – ΜΠΕ η προϊσταμένη της Εφορείας Αρχαιοτήτων Πέλλας, Ελισάβετ Τσιγαρίδα. Η ίδια τονίζει ότι οι εργασίες στο χώρο βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε πλήρη εξέλιξη, με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ, και σημειώνει ότι το σημείο θα μπορεί να είναι επισκέψιμο το καλοκαίρι του 2021, αν όλα εξελιχθούν ομαλά.

Ο επισκέπτης θα βλέπει μπροστά του την κάτοψη του ανακτόρου, σε επίπεδο θεμελίωσης ενώ στόχος της Εφορείας Αρχαιοτήτων είναι η παρουσίαση μιας ψηφιακής ξενάγησης στο κέντρο υποδοχής επισκεπτών που αναμένεται να κατασκευαστεί με χρονικό ορίζοντα το 2023. Εκεί θα μπορεί κανείς να δει και την ψηφιακή αναπαράσταση όχι μόνο του ανακτόρου όπου γεννήθηκε ο Μακεδόνας βασιλιάς αλλά του κτιριακού συνόλου που αποτελούνταν από επτά τεράστια κτίρια, με εσωτερικές αυλές, διαδρόμους, κλιμακοστάσια και στοές που συνδέονταν μεταξύ τους.
Το κτιριακό σύνολο των ανακτόρων φτάνει τα εβδομήντα στρέμματα

«Η συνολική έκταση είναι γύρω στα 70 στρέμματα. Οι διαστάσεις αυτές μπορούν να γίνουν αντιληπτές αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η Πέλλα ήταν τότε η πρωτεύουσα του Μακεδονικού Βασιλείου. Το ανάκτορο ξεκίνησε πιο μικρό, αλλά επεκτάθηκε μετά την εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Η περίοδος από το 320 ως το 250 π.Χ. ήταν μια εποχή τερά-

στιας ακμής για τη Μακεδονία, ενώ ήταν γνωστός και ο πλούτος του ανακτόρου. Δεν ξεχνάμε ότι σε όλο τον τρίτο και τον δεύτερο π.Χ. αιώνα, η Πέλλα ήταν το κέντρο του Μακεδονικού Βασιλείου, ένα από τα σπουδαιότερα κράτη της εποχής» σχολιάζει η κ. Τσιγαρίδα.

Αυτοί, ήταν, άλλωστε και οι λόγοι για τους οποίους το ανάκτορο λεηλατήθηκε με μένος από τους Ρωμαίους που όταν ηττήθηκαν οι Μακεδόνες το 168 π.Χ. ήρθαν κατ ευθείαν στην Πέλλα. Όπως αναφέρει η προϊσταμένη της Εφορείας Αρχαιοτήτων, «οι Ρωμαίοι δεν κατέστρεψαν την πόλη αλλά λεηλάτησαν το ανάκτορο, όπου βέβαια υπήρχαν και οι θησαυροί. Πήραν ακόμη και τον βασιλιά και την οικογένειά του ως σκλάβους στη Ρώμη, επιδεικνύοντας τον θρίαμβό τους. Η τύχη της βασιλικής οικογένειας ήταν πολύ σκληρή ενώ το ανάκτορο δεν χρησιμοποιήθηκε πια. Ωστόσο η πόλη συνέχισε να υπάρχει και κατά τη διάρκεια των Ρωμαϊκών χρόνων, καθώς από εκεί περνούσε και Εγνατία Οδός, ένας δρόμος που ένωνε την Ανατολή με τη Δύση».

Στα ίχνη του λιμανιού της Πέλλας

Στο μεταξύ, οι αρχαιολόγοι της Εφορείας Αρχαιοτήτων βρίσκονται στα ίχνη της ακτογραμμής του λιμανιού της Πέλλας, όπου οι Μακεδόνες αποφάσισαν να μεταφέρουν την νέα πρωτεύουσά τους, φεύγοντας από τις Αιγές. Και μπορεί σήμερα να μην υπάρχει θάλασσα στην Πέλλα, όμως οι πηγές αναφέρουν τον παραθαλάσσιο χαρακτήρα της. Τα επόμενα χρόνια το τοπίο άλλαξε στην περιοχή και λόγω των προσχώσεων από τα ποτάμια που μετέφεραν φερτά υλικά, ο προστατευμένος κόλπος της Πέλλας μετατράπηκε σε λιμνοθάλασσα που αργότερα έγινε η λίμνη των Γιαννιτσών και τελικά αποξηράνθηκε.

«Εργαστήκαμε δύο χρόνια και συγχρόνως κάνουμε σαν εφορεία επιφανειακή έρευνα. Οι αρχαιολόγοι περπατάμε όλη την έκταση για να δούμε πού έχουμε συγκέντρωση ευρημάτων, νησίδες και άλλες ενδείξεις που μας δίνουν στοιχεία. Είναι μια έρευνα που δεν στοιχίζει, ωστόσο μας εφοδιάζει με πολύτιμες λεπτομέρειες. Παράλληλα συνεργαζόμαστε με ειδικούς επιστήμονες οι οποίοι με τον απαραίτητο εξοπλισμό προχωρούν στη γεωφυσική διασκόπηση» σχολιάζει η κ. Τσιγαρίδα. Με τη μέθοδο αυτή, όπως επισημαίνει, που έχει περιορισμένο κόστος σε σχέση με την ανασκαφή, τα μηχανήματα σκανάρουν το έδαφος και μπορούν να ανιχνεύσουν την ύπαρξη θαμμένων αρχαιοτήτων και το σημείο στο οποίο βρίσκονται, χωρίς να είναι απαραίτητες οι απαλλοτριώσεις μεγάλων εκτάσεων.

Ήδη, οι αρχαιολόγοι έχουν εντοπίσει την ακτογραμμή του λιμανιού της Πέλλας και το νησάκι Φάκος που βρισκόταν απέναντί της και διέθετε τείχος. Πλέον προσπαθούν να αντιληφθούν τι γινόταν τα πρώτα χρόνια ίδρυσης της πόλης στις αρχές του 5ου αιώνα και τα χρόνια στα οποία λειτουργούσε ως λιμάνι. Για τη συγκεκριμένη λειτουργία, η προϊσταμένη της Εφορείας Αρχαιοτήτων σημειώνει ότι μπορεί η εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου να ξεκίνησε από το λιμάνι της Αμφίπολης, όμως στο λιμάνι της Πέλλας κατασκευάστηκαν πάρα πολλά από τα πλοία του Μακεδονικού στόλου. Εκεί γίνονταν επίσης δεκτές οι περισσότερες πρεσβείες ξένων που ερχόταν από άλλες περιοχές ενώ σημαντικός ήταν και ο ρόλος του λιμανιού στην εμπορική ζωή της πόλης και την ανάπτυξη της κεραμοποιίας για την οποία η Πέλλα έγινε πολύ διάσημη.

ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΪΧ ΣΟΥ

μετά την απομάκρυνση δέντρων που προσβλήθηκαν από φλοιοφάγο έντομο

Φυσική αναγέννηση του περιαστικού δάσους της Θεσσαλονίκης, μετά την απομάκρυνση των δέντρων που προσβλήθηκαν από το φλοιοφάγο έντομο, διαπίστωσε, κατά τη διάρκεια ελέγχων στο Σέιχ Σου, ο ειδικός στη Δασική Εντομολογία και τη Δασοπροστασία ερευνητής στο Εργαστήριο Δασικής Εντομολογίας στο Ινστιτούτο Δασικών Ερευνών Θεσσαλονίκης του ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ, Δημήτρης Αβτζής.

Ο κύριος Αβτζής, εξήγησε πως «από τα σημεία όπου απομακρύνθηκαν τα νεκρά και προσβεβλημένα δέντρα από το φλοιοφάγο έντομο, από κάτω βγαίνει φυσική αναγέννηση. **Αυτό είναι ένα σημάδι ότι το δάσος χρειαζόταν να έρθει στη σωστή του "αναλογία" για να μπορέσει να αναπτυχθεί ακόμη καλύτερα.** Σιγά σιγά η φύση αναλαμβάνει το καθήκον της».
Εξέφρασε, δε, την εκτίμηση πως οι μέχρι τώρα δράσεις αλλά και όσα προγραμματίζονται για το επόμενο διάστημα στο Σέιχ Σου θα «φέρουν το δάσος σε μια ισορροπία» εφόσον συνεχιστεί «η σωστή διαχείριση που ξεκίνησε το 2019».

Αεροψεκασμοί στο δάσος για τον περιορισμό της πευκοκάμπιας

Τον τελευταίο καιρό έγιναν και αεροψεκασμοί στο περιαστικό δάσος της Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με την Πολεμική Αεροπορία, για την καταπολέμηση του εντόμου πιτυοκάμπη που προσβάλλει τα πεύκα.
«Στόχος των αεροψεκασμών είναι να μειωθεί το πληθυσμιακό δυναμικό των εντόμων αυτών, καθώς πρόκειται για μια κάμπια που ύστερα από μια ηλικία "βγάζει" μια τοξίνη, η οποία όταν έρθει σε επαφή με το δέρμα του ανθρώπου δημιουργεί έκζεμα», ανέφερε ο κ.Αβτζής.

«Η πευκοκάμπια δεν δημιουργεί τόσο μεγάλο θέμα στα δάση όσο στην υγεία του κόσμου, των περιπατητών και γι' αυτό τον λόγο χρησιμοποιούμε τους αεροψεκασμούς με βάκιλο, ένα βιολογικό σκεύασμα», σημειώνει ο ερευνητής στο Εργαστήριο Δασικής Εντομολογίας.

Ο δεύτερος κινηματογράφος στην πόλη το 1911.

Δεν υποχωρεί ο ιός στη Θεσσαλονίκη

Τάση σταθεροποίησης κρουσμάτων κορονοϊού στα πολύ υψηλά επίπεδα των αρχών Νοεμβρίου, όταν δηλαδή η Θεσσαλονίκη έμπαινε στη γκρι ζώνη των πιο επιβαρυμένων επιδημιολογικά περιοχών της χώρας, με εφαρμογή αυστηρών περιοριστικών μέτρων, προκύπτει μεταξύ των τελευταίων μετρήσεων στα λύματα του πολεοδομικού συγκροτήματος, στην έρευνα που διεξάγει διεπιστημονική ομάδα του ΑΠΘ, σε συνεργασία με την ΕΥΑΘ.

«Ανησυχούμε ιδιαίτερα για τα αποτελέσματα των τελευταίων μετρήσεων στα λύματα, καθώς δείχνουν πως έχει σταματήσει η βελτίωση της επιδημιολογικής εικόνας σε σημείο επικίνδυνο. Έχοντας στον νου τη διεθνή εμπειρία, μπορούμε να πούμε πως η κατάσταση είναι πολύ οριακή για την πόλη, καθώς μπορεί πολύ εύκολα η τάση στη μέτρηση του ιικού φορτίου να γυρίσει και πάλι αυξητικά και μάλιστα με εκθετικό ρυθμό. Και επειδή το σημείο εκκίνησης αυτή τη φορά είναι υψηλό μπορεί η κατάσταση να ξεφύγει από κάθε έλεγχο», δήλωσε ο πρύτανης του ΑΠΘ και επιστημονικά υπεύθυνος του ερευνητικού έργου, καθ. Νίκος Παπαϊωάννου.

Στο συνημμένο διάγραμμα, που δημοσιεύει το ΑΠΕ-ΜΠΕ, οι ημέρες των δειγματοληψιών, που καταγράφονται με κόκκινο χρώμα αντιστοιχούν σε περισσότερα από 500 κρούσματα - όπως ανακοινώθηκαν τις αντίστοιχες ημέρες από τον ΕΟΔΥ - οι μέρες που καταγράφονται με πορτοκαλί σε 100-400 κρούσματα και οι μέρες που καταγράφονται με πράσινο σε λιγότερα από εκατό κρούσματα.

Διάγραμμα που παραχώρησε το ΑΠΘ και αποτυπώνει την πορεία της καταγραφής του ιικού φορτίου στα λύματα μέχρι και την δειγματοληψία της 2ας Δεκεμβρίου 2020

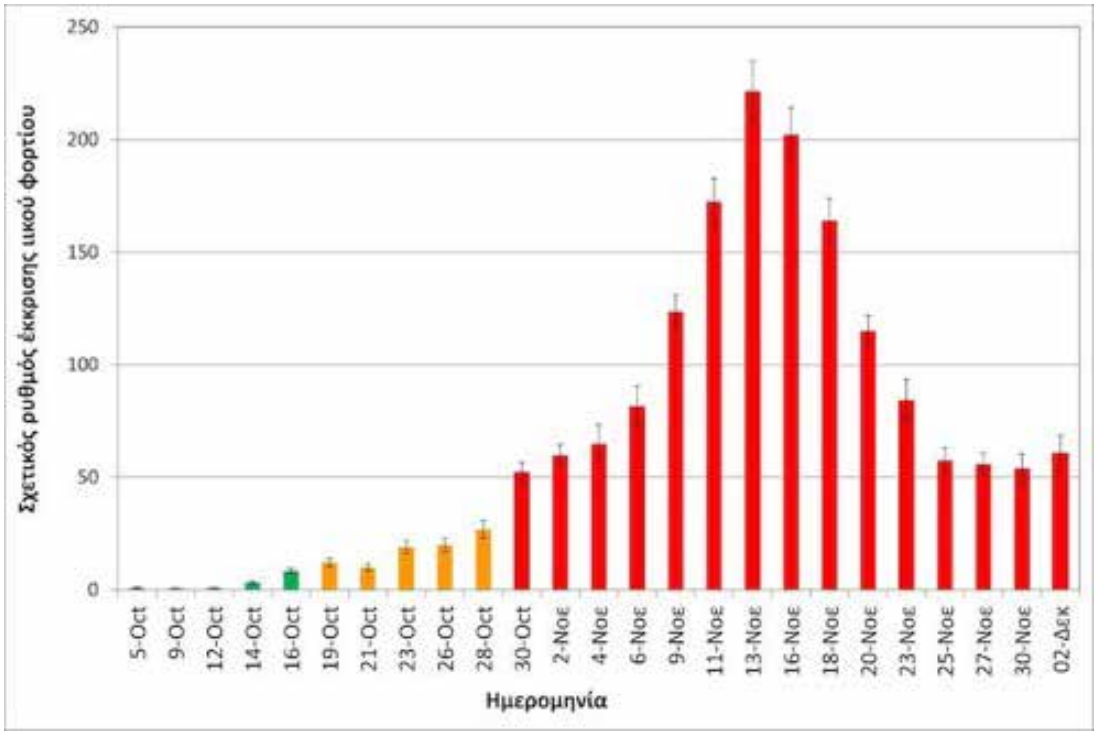

«Γιατί ... κόλλησε η Θεσσαλονίκη»

Η διεπιστημονική ομάδα του ΑΠΘ αξιοποιώντας και τα δεδομένα από τις μετρήσεις που κάνει για τις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες αναζητεί τεκμηριωμένες απαντήσεις, στο ερώτημα γιατί η κατάσταση στη Θεσσαλονίκη δε βελτιώνεται, όπως θα περίμενε κανείς μετά την επιβολή των αυστηρών περιοριστικών μέτρων.

«Το πολύ υψηλό ιικό φορτίο είναι η κυριότερη αιτία για τους αργούς ρυθμούς αποκλιμάκωσης από τη στιγμή που ελήφθησαν τα μέτρα. Όσο πιο υψηλό το ιικό φορτίο, τόσο περισσότερο χρόνο χρειάζονται τα μέτρα για να αποδώσουν. Αυτό είναι σαφές και επιπλέον θα πρέπει να λάβουμε υπόψη και το δεδομένο ότι τα μέτρα που εφαρμόστηκαν από τον Νοέμβριο, δεν ήταν εξ αρχής αντίστοιχα εκείνων της περασμένης 'Ανοιξης.

Είναι επίσης εμφανής στην κίνηση που υπάρχει στους δρόμους, μία μεγαλύτερη χαλαρότητα των πολιτών, σε σχέση με τον περασμένο Απρίλιο, που εξηγείται μεν από την κόπωση που έχει επέλθει, όμως σε καμία περίπτωση δε δικαιολογείται, τη στιγμή που υπάρχει ασφυκτική πίεση στα νοσοκομεία της πόλης και το πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση μπορεί πλέον να το αντιληφθεί ο καθένας μας, που σίγουρα πια γνωρίζει για κάποιον που νόσησε, κάποιον που απεβίωσε από επιπλοκές του ιού», επισήμανε ο πρύτανης του ΑΠΘ, δίνοντας μία ερμηνεία για την επιδημιολογική εικόνα της πόλης.

Ανθισμένη αμυγδαλιά

Η ιδιαίτερη ιστορία του υπέροχου ποιήματος του Γ. Δροσίνη

Η αληθινή ευτυχία βρίσκεται στις αναμνήσεις και στις ελπίδες.

Ο Γεώργιος Δροσίνης έφυγε από τη ζωή στις 3 Ιανουαρίου του 1951.

Ο Γεώργιος Δροσίνης ήταν ποιητής της νέας Αθηναϊκής σχολής, πεζογράφος και δημοσιογράφος. Διευθυντής του περιοδικού "Εστία" που ο ίδιος μετέτρεψε σε εφημερίδα το 1894.

Σήμερα, το σπίτι στο οποίο έμενε έχει αναπαλαιωθεί, είναι στην ιδιοκτησία του Δήμου Κηφισιάς, στεγάζει τη Δημοτική Βιβλιοθήκη Κηφισιάς από το 1991 και το Μουσείο Δροσίνη από το 1997.

Εκεί υπάρχει ολόκληρο το έργο του, το οποίο περιλαμβάνει: Τις πρώτες εκδόσεις των βιβλίων του, Περιοδικά και λεξικά, προσωπικά αντικείμενα του ποιητή και πλούσιο λαογραφικό υλικό.

Η "Ανθισμένη Αμυγδαλιά" είναι ένα από τα αγαπημένα τραγούδια της εποχής του πολέμου. Το ποίημα του Γεώργιου Δροσίνη αναφέρεται στη γλυκιά μούσα του, την ξαδέλφη του, Δροσίνα Δροσίνη. Ποιά είναι όμως η ιστορία της;

Ήταν 16 ετών η Δροσίνα και φοιτούσε στο Αρσάκειο, όταν ο εξάδελφός της επισκέφτηκε την οικογένειά της στα Πατήσια. Εκείνος είχε μόλις γυρίσει απ' τη Γερμανία, όπου σπούδαζε Ιστορία της Τέχνης.

Ένα πρωί, ο Δροσίνης άνοιξε το παράθυρο να μπει φως και είδε στον κήπο τη νεαρή, όλο "δροσιά" ξαδέρφη του στον κήπο, να κάθεται κάτω από ένα ανθισμένο δέντρο. Σύμφωνα με το ποίημα, το δέντρο ήταν μια αμυγδαλιά. Ωστόσο κάποιοι λένε ότι, στην πραγματικότητα, ήταν μια νεραντζιά. Η κοπέλα κούνησε το ανθισμένο δέντρο και τα άνθη την έλουσαν. Αυτή η σκηνή τον ενθουσίασε κι έτσι εμπνεύστηκε να γράψει το θρυλικό ποίημα. Εκείνη την εποχή, ο Δροσίνης δημοσίευε τα ποιήματά του, με το ψευδώνυμο "Αράχνη". Η "Ανθισμένη Αμυγδαλιά" δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1882, στο σατυρικό περιοδικό "Ραμπαγάς" και μελοποιήθηκε από τον Γεώργιο Κωστή, έναν ράπτη απ' το Άργος, κατά τη διάρκεια της επιστράτευσης του 1885.

Η Δροσίνα έφυγε από τη ζωή στα 101 της χρόνια. Ήταν ακριβώς όπως την περιέγραφε ο ποιητής... Με κάτασπρα μαλλιά...

Είναξε την ανθισμένη αμυγδαλιά με τα χεράκια της κι εγέμισ' από άνθη η πλάτη η αγκαλιά και τα μαλλάκια της.

Αχ, σαν την είδα χιονισμένη την τρελή γλυκά τη φίλησα της τίναξα όλα τ' άνθη από την κεφαλή κι έτσι της μίλησα:

Τρελή, σαν δες να φέρεις στα μαλλιά σου τη χιονιά τι τόσο βιάζεσαι; Μονάχη της δε να `ρθει η βαρυχειμωνιά, δεν το στοχάζεσαι;

Του κάκου τότε θα θυμάσαι τα παλιά τα παιχνιδάκια σου σκυφτή γριούλα με τα κάτασπρα μαλλιά και τα γναλάκια σου.

Οι σκέψεις του σπουδαίες... Επέλεξα αποσπάσματα από ρήσεις του και σας τα παραθέτω...

"Η αληθινή ευτυχία βρίσκεται στις αναμνήσεις και στις ελπίδες."

"Ψυχή που ξέρει να πονεί ξέρει και να πεθαίνει."

"Μήπως είν` η αλήθεια στο θάνατο
κι η ζωή μήπως κρύβει την πλάνη;
`Ο,τι λέμε πως ζει μήπως πέθανε
κι είν` αθάνατο ό,τι έχει πεθάνει;"

Χορηγοί

CIVENCO
CONSTRUCTION & ENGINEERING

Ανακάλυψε την υγεία σου με την κοσμοιατρική

Τμήματα

- Απεικονιστικό
  - Υπερήχων
  - Μαστού
  - Ακτινολογικό
  - Μαγνητικής Τομογραφίας
  - Αξονικής Τομογραφίας
  - Οδόντων
- Καρδιολογικό
- Γαστρεντερολογικό
- Νευρολογικό
- Βιοπαθολογικό
- Πυρηνικής Ιατρικής

○ Πατησίων 237, 112 54 Πλατεία Κολιάτσου, t. 210 864 0918 – f. 210 866 5155

○ Αμφιαράου 165, 104 43 Σεπόλια, t. 210 515 7982 – f. 211 106 2301

○ Χαλκίδος 12, 111 43 Άνω Πατήσια, t. 210 864 0918 – f. 210 866 5155
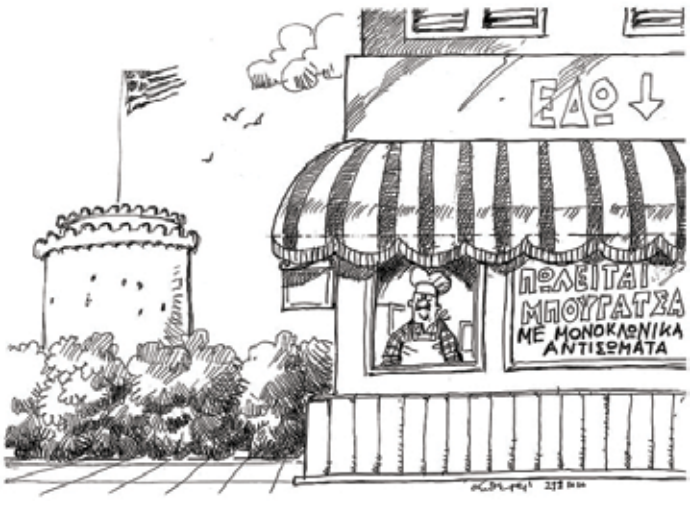
ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΗ...ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ